

SLOVENSKI

vestnik

GLASILO SLOVENSKE KOROŠKE

KOROŠKI SLOVENCII

MESEC MAJ 1950 NAJ BO

MESEC ZADRUŽNE ŠTEDNJE!

Naši prihranki spadajo v naše

Hranilnice in posojilnice!

LETNIK V

DUNAJ, V SREDO, 31. 5. 1950

ŠTEV. 39 (312)

Brezvestni učitelji ne smejo hujskati naše mladine
proti lastnim staršem in proti lastnemu narodu

Protest Slovenske prosvetne zveze zaradi dogodkov v šoli v Dobrli vesi

V zvezi z dogodki v šoli v Dobrli vesi, o katerih smo podrobno poročali v zadnji številki našega lista, je Slovenska prosvetna zveza dne 22. maja t. l. poslala deželnemu šolskemu svetu za Koroško, v roke deželnemu šolskemu nadzorniku Albertu Seharfu pritožbo naslednje vsebine:

„Slovenska prosvetna zveza kot kulturna predstavica koroških Slovencev z veliko zaskrbljenostjo spremlja razvoj v zvezi z načrtno gonjo proti zadnjim ostankom slovenskega jezika na dvojezičnih šolah. Vedno več je primerov, da števili učitelji, predvsem taki, ki jih koroški Slovenci poznamo že iz zgodovine kot vnete germanizatorje naše mladine, očitno vzpodbujeni od te gonje stopajo iz dosedanje rezerve in po šolah spet obnavljajo metode, ki jim jih je nasvetoval v svojih smernicah nekdanji „Kärntner Heimatbund“ pod vodstvom Maier-Kaibitscha.

Dogodki pred par dnevi na šoli v Dobrli vesi pa so tako nezaslišani in izzivalni, da Slovenska prosvetna zveza ne more, da ne bi zaradi tega pri deželnem šolskem svetu ostro

protestirala in zahtevala nepristransko disciplinarno preiskavo ter najstrožje kaznovanje krivcev.

Dne 14. majnika, torej na dan, ko je vsa Avstrija praznovala Materinski dan, so tudi v Dobrli vesi otroci pod vodstvom gospe dr. Sienčnikove Ljudmile priredili materinsko proslavo. Na mesto da bi učiteljstvo hvalevredno samoiniciativo šolske mladine z vsemi silami podprlo, je predvsem učitelj 6. razreda ljudske šole v Dobrli vesi g. Fuiko naslednji dan šolarje, ki so pri proslavi sodelovali, ozmerjal in pri tem v izrazih pokazal vse svoje šovinistično sovraštvo do slovenskega ljudstva in slovenske kulture. Da je hkrati hujskal otroke proti lastnim staršem, češ „če so že vaši starši tako neumni, bodite vsaj vi bolj pametni“, je samo en primer velike pedagoške odgovornosti tega vzgojnika na dobrlaviški šoli, da niti ne govorimo o sadovih njegove šovinistične vzgoje pri številnih otrokih, ki so kot sošolci takoj zagrozili sodelujočim slovenskim otrokom, da jih bodo še obešili itd.

Slovenska prosvetna zveza je pri preveritvi tega dogodka ugotovila, da je nadučitelj na šoli v Dobrli vesi

g. Anton Köstinger, na mesto da bi klical zaradi nezaslišnega izpada na odgovornost svojega podrejenega učitelja, tudi sam strogo zaslijeval vse otroke, ki so se materinske proslave svojih sošolcev udeležili in jih v svoji šovinistični nastrojenosti na koncu celo vpraševal, ali so za Avstrijo ali za Jugoslavijo.

Slovenska prosvetna zveza je ves potek natančno preverila in zato z vso odločnostjo zahteva, da se zgoraj imenovana učitelja takoj predstavita ne samo iz šole v Dobrli vesi, temveč iz dvojezičnih šol sploh. Naše ljudstvo ne more dopustiti, da bi brezvestni učitelji v šoli hujskali našo mladino proti lastnim staršem in proti lastnemu narodu. Taka vzgoja ne more prispevati k mirnemu sožitju med slovenskim in avstrijskim ljudstvom, temveč nasprotno z razpihovanjem šovinizma samo pospešuje že itak zastrupljeno politično ozračje na Koroškem.

Slovenska prosvetna zveza ob tej priložnosti deželni šolski svet tudi opozarja na dejstvo, da imajo vsi različni pohodi proti pravicam in zahtevam koroških Slovencev na šolskem področju svoj začetek in izvor vedno v velikovškem okraju, kar nikakor ni slučajno.“

Kako je z razgovori o volitvah
v kmetijsko zbornico?

Kot odgovor na številna vprašanja naših ljudi glede razgovorov, ki jih vodijo zastopniki DFDL z zastopniki KLS o volitvah v kmetijsko zbornico, objavljamo naslednje pismo, ki ga je Izvršni odbor DFDL dne 8. maja 1950 v tej zvezi naslovil na predsedstvo KLS, v roke predsedniku dr. Joško Tišlerju; in se glasi:

„Medtem, ko se naši zastopniki razgovarjajo z zastopniki KLS, med katerimi je tudi g. dr. Vinko Zwitter, o volitvah v kmetijsko zbornico, je slednji našemu organizacijskemu sekretarju v soboto, dne 6. V. 1950, izjavil, da zastopa stališče, da je vsak sporazum iz svetovnonazornih vzrokov nemogoč. Zato smatra Izvršni odbor DFDL za potrebno, da vpraša predsedstvo KLS za njegovo gledanje v tem vprašanju.

Naše tozadevno stališče je naslednje:

1. Enoten nastop pri volitvah v kmetijsko zbornico je mogoč in v korist slovenskega kmečkega prebivalstva.
2. Propaganda za te volitve je mogoča brez slehernega vnašanja svetovnonazornih pogledov in strankarstva.
3. Skupen gospodarski program proti istemu nacionalnemu in socialnemu nasprotniku je mogoč.
4. Sporazum glede kandidatov in glede izvedbe volitev je mogoč.

Prosimo, da nam k tem točkam iznesete uradno stališče KLS in pričakujemo čimprejšnji pismeni odgovor.“

Na to pismo DFDL kljub ustmeni obljubi zastopnika KLS na zadnji skupni seji zastopnikov do danes ni prejela odgovora.

Iz sekretariata DFDL

lico do zadnjih hiš vasi in jo potem spet predali motociklistom, ki so jo odnesli dalje.

Ob 17.30 uri so štiri tekači prinesli štafetno palico do meje, kjer se je na obeh straneh, zlasti na jugoslovanski strani, zbralo precejšnje število ljudstva, predvsem mladine. Naši mladinci, ki so spremljali štafeto do meje, so bili po večini v fizikalnih krojih.

Na meji je štafeto najprej pozdravil predsednik okrajnega telovadnega odbora Slovenjgrдец tov. Cajnko Vinko, za njim pa sekretar okrajnega komiteja KP Slovenije za okraj Slovenjgrдец tov. Tajnikar Maks. Oba sta poudarila trdno povezanost svobodne domovine s koroškimi in vsemi ostalimi zamejskimi Slovenci. „Ob vsaki priložnosti se vas spominjamo in smo vam ob vsakem času pripravljene stati ob strani“, je dejal tovariš Cajnko. Isto pa so poudarili vsi ostali, s katerimi nam je bil omogočen ob tej priložnosti kratek razgovor. Slovenske mladinke so naše tekače obsule s cvetjem in jim naročile tople pozdrave za vso slovensko koroško mladino, preko nje pa tudi za vse koroške Slovence. Ob slovesu smo drug drugemu zaklicali trikrat zdravo, (Nadaljevanje na 2. strani)

Za rojstni dan maršala Tita

je tudi letos tekla Titova štafeta po vsej Slovenski Koroški

Kakor lani je Zveza slovenske mladine za rojstni dan maršala Tita tudi letos priredila štafeto, ki je tekla po vsej Slovenski Koroški in ponesla velikemu sinu jugoslovanskih narodov, katerih živ del smo tudi mi, pozdrave in čestitke koroških Slovencev, predvsem slovenske koroške mladine.

Predzadnjo soboto ob 8. jutraj so se tekači, oblečeni v fizikalne kroje, zbrali pred rojstno hišo nekdanjega ljudskega poslanca koroških Slovencev v dunajskem parlamentu Franceta Grafenauerja v Mostah pri Brdu v Zilji, kjer je bil začetek poti letošnje Titove štafete. Mladinec iz družine, ki zdaj stanuje v Grafenauerjevi rojstni hiši, je predal štafetno palico mladincem na motornih kolesih, ki so jo, okraženo s trakovi v narodnih barvah, nesli dalje, njenemu cilju nasproti. Skozi slovensko Ziljo, preko Sv. Štefana, Čajne, Bistrice, Zahomca, Podgorij, kjer so v farni kroniki že danes zapisane besede, ki jih je pred sto leti naš veliki Matija Majar-Ziljski povedal avstro-ogrskega cesarju: „Od tu, veličanstvo, proti vzhodu žive samo Slovenci!“ — je šla pot štafete. In dalje skozi Podklošter, Lofito, mimo št. Lenarta pri sedmih studencih, kjer nas grobovi hrabrih partizanskih junakov, ki so se v tem delu naše slovenske zemlje uprli zverinskemu nacističnemu nasilju, opominjajo, da nadaljujemo borbo, ki so jo začeli ti junaki in živo pričajo, da tudi slovenska Zilja noče hlapčevati, temveč hoče biti svo-

bodna, skozi Brnco, mimo Baškega jezera, o katerem pravi pesem: „N'mav čriez izaro, n'mav čriez gmajnico“, skozi Loče do št. Jakoba v Rožu, kjer sta nekoč živela in se borila Serajnik in Miklova Zala. Iz št. Jakoba — skozi vas so nesli štafetno palico mladinci na kolesih — je šla pot štafete dalje preko Rože, kjer so jo skozi trg prav tako nesli kolesarji, v Vrbo pod Drabosnjakovimi Kostanjami.

Ob 11.30 uri je štafeta prispela v Celovce. Pri „Rizzibrücke“ na beljaški cesti sta jo čakala mladinka in mladinec, ki sta prevzela štafetno palico in tekla z njo do magistrata na Novem trgu, kjer so pri njeni

predaji novima tekačema bili navzoči tudi zastopniki slovenskih organizacij. Od tu sta tekača tekla s štafetno palico do Marjanišča na velikovski cesti, kjer sta jo predala spet motociklistom. Nato je šla pot dalje proti Velikovcu, mimo groba petinosemdesetih partizanskih junakov in veličastnega spomenika, ki ga je slovensko ljudstvo posvetilo tem svojim sinovom in hčeram v trajen spomin in zahvalo za njihovo veliko in nesebično žrtev, preko Sinčle vesi, Dobrle vesi, Štebna, Šmihele, Pliberka, Doba, Žvabeka do Labuda, zadnje postaje pred mejo. V vseh večjih vaseh so mladinci v fizikalnih krojih tekli s štafetno pa-

Na povabilo Slovenske prosvetne zveze bo priredilo

Slovensko narodno gledališče v Ljubljani

Gotovčevu opero

ERO Z ONEGA SVETA

v nedeljo, dne 4. junija 1950 ob 11.30 uri dopoldne

v mestnem gledališču v Celovcu

Slovenska prosvetna zveza vabi vse koroške Slovence in ljubitelje slovenske kulture, da obiščejo to kulturno prireditev, ki bo za slehernega našega rojaka nepozaben doživljaj.

SLOVENSKA PROSVETNA ZVEZA

Prijateljstvo med jugoslovanskimi narodi in italijanskim narodom je mogoče

Prizadevanja jugoslovanske vlade za trajen in za obe državi Italijo in Jugoslavijo koristen sporazum je iskreno in resno. Večkrat je že jugoslovanska vlada predlagala sporazumno rešitev vprašanja Svobodnega tržaškega ozemlja. Nasprotno pa italijanski uradni krogi še z večjo vneto pospešujejo gonjo proti Jugoslaviji. Tako v Italiji nastopajo različni Komiteji z izzivalnimi nazivi, kot na primer: Komite za osvoboditev Istre, Italijanski odbor za osvoboditev Trsta in podobni. Vse te organizacije poživljajo iredentistično akcijo za vrnitev Trsta, a ne samo Trsta temveč tudi Zadra, Reke in Istre Italiji. Neutemeljene vesti širijo o stanju v coni „B“, zlasti v zvezi z aprilskimi volitvami. Te zlonamerne izmišljene vesti ponavljajo vsi poslanci do predsednika De Gasperija in zunanje ministra grofa Sforze.

Jugoslavija je doslej pokazala proti Italiji veliko mero miroljubnosti in doprinesla velikanske žrtve. Na drugi strani pa jugoslovanski narodi z boleznim občutkom spremljajo neprestane napade na temeljne nacionalne pravice Slovencev v Italiji in coni A in nebrzdano gonjo proti svoji državi.

Z vsi upravičenostjo jugoslovanski narodi z bridkostjo mislijo na krivice, ki so jih utrpeli z mirovno pogodbo z Italijo, kot so ji bila odtrgana nacionalna ozemlja. Toda Jugoslavija v interesu miru priznava to stanje, ki ga ne morejo spremeniti niti prazen hrup niti propagandistične nakane z ene ali druge strani. Zato ta gonja lahko samo zastruplja odnose med Jugoslavijo in Italijo, kar gotovo ni v interesu nobene izmed obeh držav, nikakor pa ne more imeti koristi. Repriža zgodovinsko dobro znanega nacionalnega kričanja izza rapalske pogodbe ne more uspeti iz preprostega razloga, ker so konkretni pogoji danes bistveno drugačni, kot so bili tedaj. Jugoslavija se je trudila, da je za reševanje vseh vprašanj vnašala čim manj elementov, ki bi utegnili otežkati njihovo rešitev. Zato je na razne glasove iz Italije v zvezi z vprašanjem STO odgovarjala samo toliko, kolikor je smatrala za potrebno, da bi bilo stališče Jugoslavije jasno, da bi bilo raznim razgrajanjem z desne in „leve“ jasno, da njihov hrup niti najmanj ne vpliva

na jugoslovanske narode niti na njihovo vlado. Kljub temu je bila Jugoslavija v tem vprašanju za sporazum z Italijo, za tak sporazum, ki bi temeljil na obojestranskem realističnem razumevanju sedanjega stanja nacionalnih, gospodarskih in kulturnih vprašanj na področju STO. V sedanjem času smatrajo jugoslovanski narodi sporazum pod enakopravnimi pogoji, — in le na tak sporazum bi mogla Jugoslavija pristati —, za boljšo rešitev tržaškega vprašanja, kakor je bilo rešeno z mirovno pogodbo in to predvsem zato, ker bi bil tak sporazum močan prispevek k utrditvi miru v tem delu Evrope in pospeševanje miroljubnega sodelovanja med Italijo in Jugoslavijo. Samo vojni hujskači imajo interes, da delujejo proti razvijanju takega sporazuma.

Tak sporazum pa seveda ni odvisen samo od jugoslovanskih tem-

več tudi od italijanskih činiteljev, desnih in „levih“, katerih propaganda je naravnost čudna in smešna. Zahteve, formulirane v italijanskih uradnih izjavah, za jugoslavijo ne morejo pomeniti spremljive baze za sporazum. To, kar danes italijanska vlada uradno zahteva, je dejansko to, kar je jugoslovanska vlada med pariško konferenco odločno zavračala in zaradi česar je raje pristala na ustanovitve STO kot na manjše zlo.

V glavnem zahteva Italija, da bi se več ali manj vse STO priključilo Italiji, torej tudi bistveni del cone „B“, ki je pod jugoslovansko vojaško upravo in katere prebivalstvo je pretežno slovensko oziroma hrvaško.

Volitve v tako imenovani coni „B“, ki so bile normalne in potrebne lokalne volitve za okrajne ljudske odbore in pri katerih je ljudstvo lah-

ko svobodno izrazilo svojo voljo, so izkoristili nekateri politični krogi v Italiji za organizacijo nesramne obrekovalne gonje proti Jugoslaviji, pri kateri so nekdanji fašisti in kominformisti kar tekmovali med seboj v nesramnem obrekovanju.

Jugoslovanski zunanji minister je v odboru za zunanje zadeve Ljudske skupščine FLRJ v tej zvezi med drugim poudaril, da se navzlic temu ni spremenila smer politike FLRJ do Italije. „Trdno smo prepričani“, je dejal, „da je prijateljstvo med jugoslovanskimi narodi in italijanskim narodom mogoče in nujno, da mu ni na poti nobena stvar, ki bi bila neregljiva, in da bi bilo to prijateljstvo močna opora za obe državi. Seveda je odvisen uspeh na tej poti od tega, ali bodo mogli odločilni činitelji v Italiji iti mimo tistega, kar je stara osvajalska Italija na jugoslovanskih tleh razglasila za svoje. Z drugimi besedami, uspeh je odvisen od tega, ali bodo hoteli in v kakšni meri bodo odločilni ljudje v Italiji mogli staro politiko imperialističnih sanj, ki je doživela polom v drugi svetovni vojni, zamenjati z realistično politiko miroljubnega sodelovanja in medsebojnega spoštovanja obeh strani Jadranskega morja“.

Za rojstni dan maršala Tita

nato pa odšli vsak na svojo stran, mi v zavesti, da bodo naši svobodni bratje ostali z nami, pa naj pride, kar hoče.

Od meje je našo štafeto odnesla slovenska mladina v Ljubljano, kjer sta jo sprejela dva naša mladina — prvi podpredsednik ZSM tov. Pepca Švarc in Kristi Krasnik — ki sta odpoštovala že v petek, da jo poneseta v Beograd in jo osebno predasta tovarišu Titu. Hkrati s štafeto poneseta tovarišu Titu tudi pozdrave vseh koroških Slovencev in našo trdno zaobljubo, da bomo neomajno hodili po poti, ki jo zmagoslavno hodi naša matična domovina z maršalom Titom na čelu.

Tudi Demokratična fronta delovnega ljudstva je ob 58. rojstnem dnevu po štafeti poslala tov. Titu

Den Haag. — Holandski izvoz živil se nahaja v velikih težkočah, kar je posledica Marshallovega plana. Izvoz masla v Zapadno Nemčijo je bil ukinjen. Tudi Belgija ne pusti uvažati holandskega masla in sira. Zapadno-nemške oblasti so po navdilu Amerikancev občutno zvišale carino za holandske zelenjave.

pozdravno pismo, v katerem med drugim pravi:

„Ob Vašem prazniku, ki je tudi naš praznik, Vam zagotavljamo, da se bomo s podvojenimi silami zoperstavili poskusom tujih imperialistov, avstrijske in domače reakcije ter informbirojevskih škodljivcev, ki bi z vzajemnim klevetanjem nove Jugoslavije radi odtujili naše ljudstvo od matičnega naroda v svobodni socialistični domovini.“

Koroški Slovenci slej ko prej s ponosom zremo na herojske napore jugoslovanskih narodov, ki pod Vašim vodstvom z brezprimernim delovnim poletom postavljajo na laž vse klevetnike, ki jim svoboda, neodvisnost in enakopravnost malih narodov z velikimi ne gre v račun. Koroški Slovenci, ki smo postali žrtve zakulisnega barantanja med štirimi velesilami, smo bili, smo in ostanemo na Vaši strani zavedajoč se, da je Vaša in vseh jugoslovanskih narodov borba najdragocenejši doprinos k miru in napredku v svetu, za naše ljudstvo na Koroškem pa hkrati najučinkovitejša pomoč v

njegovi borbi za nacionalno enakopravnost in socialno pravico.“

S štafeto je ZSM poslala tov. Titu pozdravno pismo, v katerem mu ob njegovem rojstnem dnevu izraža najiskrenejšo čestitke. Med drugim pravi:

„Prav danes, dragi naš maršal, Vam zagotavljamo, da bomo tudi v bodoče budno stali na braniku pravice in resnice. Neumorno bomo širili resnico o naši matični domovini, socialistični Jugoslaviji, ki je danes izpostavljena najnesramnejšim lažem in klevetam Informbiroja in njegovih hlapcev. Prav tako neumorno bo tudi naša borba na domačih tleh za naše najosnovnejše demokratske in človečanske pravice, ki jih nam še vedno odrekajo. Ob ljubljamo Vam, da bomo po zgledu bratske jugoslovanske mladine v borbi slovenskega ljudstva na Koroškem vedno in povsod v prvih vrstah, ne glede na različne ovire in težkoče, ki bi se pojavile. S trdno voljo in odločno borbo jih bomo premostili, s tem pa bomo dosegli tudi poslednji cilj!“

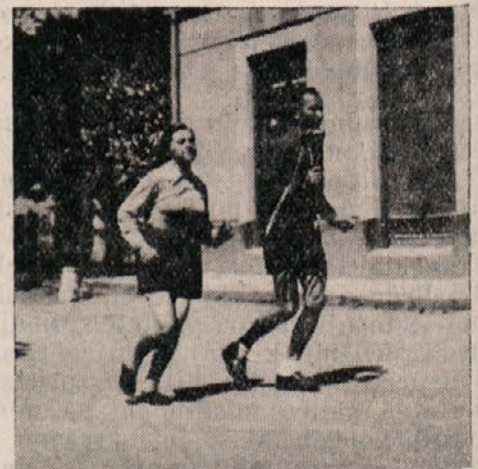
Predakt k 30. obletnici plebiscita

V Vovbrah pri Kordežu so se dne 14. maja t. l. zbrali stari patentirani „patrioti“, da bi obujali spomine na ona leta, ko je bil politično in socialno zaslužnjenu slovenskemu ljudstvu vsiljen plebiscit, ki se je končal z „zmago v nemški noči“. Sam avtor brošure „Sieg in deutscher Nacht“, dr. Hans Steinacher, je bil navzoč pri temu predaktu proslav 10. oktobra, ki ga je deželni zbor potrdil kot praznik in določil velike vsote ljudskega denarja za proslave, ki naj na novo razpalijo šovinistične strasti in zanesejo nemir v deželo in naj morda spet pripravljajo pot vsenemškim imperialističnim težnjam, kakor to govori Steinacherjeva brošura „Sieg in deutscher Nacht“. Vzorni Avstrijec, veliki koroški domoljub, kot je n. pr. SS-Standartenführer in bivši šef oddelka des Deutschtums in Ausland, je bil poleg inženirja Mayerhoferja iz Lindenhofa in starega Glantschniga gotovo tipičen predstavnik domovinske ljubezni.

Primer predakta v Vovbrah kaže, da bodo ljudje s takšno preteklostjo in politično nastrojenostjo duže letošnjih plebiscitnih proslav in ljud-

stvo naj bo pozorno, ker so še preživeli v spominu dejstva, kam zabrede ljudstvo, ako se v svoji nezrelosti pusti voditi od takih značajev. Mi koroški Slovenci te svoje prijatelje predobro poznamo in vemo, kaj moramo od njih pričakovati.

V nedeljo, dne 23. t. m. pa je imela proslula Kärntner Landsmannschaft v Celovcu svoj občni zbor. Da bi združili in zbrali še več „pristnih“ Korošcev, so razširili svoja pravila z novim paragrafom, na podlagi katerega morejo v organizacijo vstopiti tudi Nekorošci, ki so se od koder koli priklatili v deželo in so si po njihovem mnenju pridobili zasluge za koroševstvo, predvsem v „Abwehrkampf“. S tem v zvezi so spreminjali tudi „Arieparagraph“ v svojih pravilih, tako da bodo odslej postali vsaj po pravilih člani lahko tudi pripadniki „manjvredne“ rase in za članstvo ni potrebno več „urgermanstva“. Vsekakor značilno, da koroška varnostna direkcija, kot zgleđa, do danes še ni počistila z nacističnimi predpisi po raznih društvi. Zato pa ima tem več časa preprečevati delovanje v slovenskih društvi.

Zgoraj: Titova štafeta po celovških ulicah in skozi Dobrolo ves; spodaj: sprejem štafetne palice pred Pliberkom in po pliberškem trgu.

Po naši zemlji

Bistrica v Rožu. France Obilič je z motornim kolesom zavozil v obcesti stoječe grmovje. Kolo se je prevrnilo, vozača pa vrglo na cesto, kjer je obležal s težko pretresenimi možgani. Verjetno je zaradi prevelike brzine izgubil oblast nad kolesom. Prepeljati so ga morali v beljaško bolnico.

VABILO

na redni občni zbor, ki bo v nedeljo, dne 4. junija 1950 ob 8 uri v dvorani gostilne „Roth“, Celovec, Pfarrhofgasse 8.

Vabimo vse bivše izseljence, da se polnoštevilno udeležijo občnega zbora svoje organizacije!

Po občnem zboru bo v Mestnem gledališču gostovalo Slovensko narodno gledališče iz Ljubljane z veselo opero:

„Ero z onega sveta“

Gostovanje je bilo predvideno za proslavo dneva izseljencev že v aprilu. Vsled tehničnih zaprek pa je takrat izpadlo. Da bi vendarle omogočili vsem izseljencem obisk tako redke predstave, smo svojčas preložili tudi občni zbor Zveze slovenskih izseljencev.

Zveze slovenskih izseljencev

OBJAVA

Rdeči križ Slovenije je našo organizacijo AFŽ povabil, da spet pošljemo okrevanja potrebne otroke na letne počitnice in sicer na morje v Sušak in v Tolmin. V počtev pridejo otroci, ki so zdravstveno ali socialno potrebni, v starosti od 7. do 14. leta. Prijave je treba poslati najkasneje do 4. junija t. l. na Pokrajinski odbor AFŽ v Celovec, Salmstrasse 6. Priloženi morajo biti naslednji dokumenti.

1. krstni list,
2. domovinski list,
3. zdravniško izpričevalo iz katerega mora biti razvidno, če je otrok za morsk ali za planinsko klimo, in
4. izjava staršev, ki mora biti potrjena od priče, ki starše in otroka pozna.

Otroke bomo delili v dve skupini. Otrokom, katerim zdravnik priporoča morje, gredo v Sušak, ostali v Tolmin.

Antifašistična fronta žena

OGLAS

Za malo kmečko posestvo v št. Lenartu na Ljubelju iščem pridno in marljivo gospodinjico v starosti od 28. do 40 let.

Ženitev ni izključena.

Ponudbe poslati na Upravo Slovenskega vestnika, Celovec, Gasometergasse 10-I.

šaš in ugotavljaš: „To ljudstvo bo živelo“.

Po daljšem potovanju po hribih in bregovih dospel do središča raztrežene občine, do Sele-Cerkev. Pred vhom na pokopališče stoji krasen spomenik, ki ga je hvaležni narod postavil svojim mučenikom, trinajstim obglavljenim na Dunaju. Po zaslugi Zveze bivših partizanov se jim je izpolnila vsaj ena želja, da so našli svoj zadnji počitek v ljubljenski domači zemlji, ob vznožju Košute. Tu ležijo, nemi stražarji slovenske zemlje, za katere svobodo so žrtvovali svoje življenje, spomenik pa bo ostal večen spomin našemu ljudstvu, da bo stalo budno na braniku za svoje osnovne življenjske pravice.

Še enega starega znanca iz dni „Koroškega Slovenca“ obiščeš tukaj. Humorist, pisatelj in Slovan, Rutarjev Jur, spi tu zadnje spanje.

V nedeljo, 30. aprila, je bila v Mažejevi dvorani kulturna prireditev. Domači igralci so igrali Finžgarjevo igro „Naša kri“, v odmorih pa so peli pevci z Obirske. Raven igranja, kakor tudi petja je zelo visoka. Kdor ve, da hodijo igralci po več kot dve uri daleč na vaje in so prišli pevci iz Obirske več kot tri ure daleč na prireditev, obstimi ob toliki požrtvovalnosti. In spet ugotavljaš: „Ljudstva, ki je pripravljeno doprinesiti za svoje kulturno življenje tolikšne žrtve, ni mogoče uničiti.“

Ko sopiha vlak nazajgrede po humberškem klanu in gledaš še enkrat v prekrasni Rož, se ti zdi, kot bi zvenela v ušesih še pesem iz gorskih Sel:

Čujte gore in bregovi,
da sinovi Slave smo...

Št. Jakob v Rožu. Večkrat smo že brali o lutkovnih predstavah; taka je bila tudi pri nas 18. t. m. Že pol drugo uro pred napovedanim časom se je zbralo nad šestdeset otrok, ki so nestrpno čakali, kaj bo. No, in Folti-Follic se je predstavil in vse lepo pozdravil. Igrica je dobro uspela ter so vsi z velikim zanimanjem in napetostjo spremljali vse dogodiljaje in še posebno, ko je hotel krokodil pozobati Follica. Po končani predstavi se kar niso hoteli raziti, ter so vpili, da naj bi Foltic še prišel.

Bistrica na Zilja. Tudi nas je obiskal Centralni oder Slovenske prosvetne zveze z Medvedovo dramo „Za pravdo in srce“. Nad 150 ljudi

se je zbralo v Nežmanovi dvorani in prisostovala na deskah podanim odgodkom iz naše davne preteklosti težke borbe za golo življenje naših prednikov in najosnovnejše človečanske pravice. Dobro podana igra je na vse napravila globok vtis.

Za Slovensko prosvetno zvezo je govoril predsednik tovariš, dr. Franci Zwitter. Naglasil je, da igra spominja na čase Miklove Zale, ko našim prednikom ni pretila samo turška nevarnost, ampak so ječali tudi pod graščinskim jarmom. Krvavi in kruti so bili upori naših prednikov, ki so pa žal spodleteli zaradi neenotnosti in nepravilnega vodstva, toda težnje po svobodi in človeka vrednem življenju nihče ni mogel zatreti. Iz tistih časov so se ohranile tudi ljudske šege, znamenito ziljsko stehvanje. Kmetje sami so zajahali konje, da bi demonstrirali svojo moč in odločnost ne pa da bi graščaki jahali kmete. Vsi upori pa jasno govorijo, da brez enotnosti ni pravih uspehov. Tako je tudi danes enotnost prvi pogoj za dosego skupnih ciljev. Potrebna je enotnost vseh, predvsem tudi na vasi, kjer naj zavladava resnična, prava sosesčina.

Hodnina pri št. Jakobu v Rožu. Pred kratkim smo pokopali Francovnega očeta na Hodnini. Spet je legel v grob eden izmed naših, ki je ostal vse svoje življenje značaj, ki se ni sramoval svojega slovenskega pokolenja, ostal narodu zvest do zadnjega ter vedno in povsod stal neustrašeno na braniku pravic zatiranega naroda. Ravno v takem duhu je vzgojil tudi svoje otroke. Zaradi teh njegovih vrlin ga je spremila velika množica na njegovi zadnji poti.

Ne pozabimo pa, da je on morda eden izmed prvih doprinesel težko žrtev na oltar zaslužene domovine. Bilo je pred enaintridesetimi leti, ko so gospodarili po naših krajih podivjani Volkswehrovci. Meseca januarja leta 1919 so prihrumeli v njegovo hišo in s silo odvedli seboj njegovega najstarejšega sina Toneja. Gnali so ga v bližnji gozd, zločinska roka je sprožila in kroglja je pretrgala nadebudnemu mlademu človeku nit življenja. Starši so še šlišali strel, ki je sinu Toneju vzel življenje.

Ena želja se mu je spolnila, da so ga položili v domačo zemljo ravno v grob svojega tako tragično izgubljenega sina. Bodi mu slovenska zemlja, ki jo je ljubil nad vse, lahka, za ostalim pa naše srčno sožalje!

in kakšno bogastvo, kakšno bogastvo — ta Požganica...

Po obhodu je soseska ugotovila, da je paše ravno dovolj za zagnano čredo. Nato se je vrnila k čredi in šele ko so se začele večerne sence stegovati čez preliho, se je Jazbina, kakor je bila zbrana, vrnila k svojim ognjiščem.

Lenkica se boji

Na verandi tovarniškega ravnateljstva je bilo prijetno; bila je v prvem nadstropju kot podaljšek šestsobnega, z vsem podeželskim udobjem opremljenega stanovanja. Prej je bilo tu bivališče obratovodje. Ta je ob prevratu najprej sam zapustil stanovanje, ker je pobegnil v Avstrijo, po zasedbi slovenske Koroške po jugoslovanskih četah pa so za njim poslali še paludje. Zdaj je že dva meseca stanoval tu državni tovarniški nadzornik in sekvester inženir Goremaš.

Na verandi državnega nadzornika je bilo prijetno; na dolino je po lepem sončnem dnevu legal lep septembrski večer s prijetnim hladom, ki ga je lahen vetrič rahljaj nad po-

krajino. Z verande ni bilo več videti sonca, ker se je že skrilo za Peco, toda njegovi žarki so še s pojemajočo pozno poletno svetlobo ožarjali pobočja hribovja, ki se je dvigalo za Mežo. Okolico so barvali s prvo jesensko barvo kostanjevi, javorovi in jesenovi drevoredi, ki so se vili okrog tovarniškega naselja ter okrog gradu, ki je v svojem prijetnem renesančnem slogu delal okolico še lepšo. Sajasta tovarniška poslopja so bila pogreznjena za steno drevoredov in drugega drevja, da so se videli le vrhovi najvišjih stavb in pa dimniki. Tovarna tudi ni vznemirjala prazničnega večera, ker je obrat večidel počival; parna kladiva, ki so doslej leta in leta razbijala, da se je tresel zrak daleč na okoli, so bila tiha, mirovali so žerjavi in stiskalnice. Kolikor so delali, so delali le na dnevnem šihlu.

Prijetni razgled z verande je kvečjemu motilo to, da je na gredah in na njivah okrog ravnateljstevskih poslopij in okrog tovarne ob tem času še mrgolelo delavcev, žena in otrok, ki so s teh njiv in gred pridno spravljali domov pižle

PREŽIHOV
VORANC:

POŽGANICA

In glej, kot da se je zgodil čudež, kot bi bila čreda, ta neumna žival, obsedena od tega duha, ki je zdaj navdajal Jazbino — vse živali so strnjeno, mirno in pametno korakale po zaraslem sledu stare poti, kakor bi jim bila že od nekdaj znana... Molče, skoraj drug za drugim, so korakali ljudje po opuščeni poti do spodnje prelihe z grofovskim stojiščem. Ko se je začela preliha svetlikati, jo je vsa živina v diru pobrala do jase, kot bi zavohala bahato in sončno pašo; na jasi sami se je hlastno zagrizla v travo.

Jazbina se je v polkrogu razvrstila ob robu gozda in z zadoščanjem opazovala živali. Tu gori je bilo prijetno, kljub temu, da je sonce stalo nad preliho in so njegovi žarki do vrha zalivali okroglinasto odprtino sredi gozdov. Vročina ni bila soparna, kajti vdihovali so jo na okoli stoječi gozdovi v svoje široke, stare prsi...

Soseska se je poslovila od črede in od Tonača, s katerim sta iz previdnosti ostala še Šantač in Smerdohov sin, in je odšla dalje po slemeu Požganice, pregledat vso pašo. Marsikateri tu sploh še ni hodil, a drugi že leta ne. Sami lesovi —

Ob priložnosti gostovanja Ljubljanske opere v celovškem gledališču, ki bo dne 4. in 5. junija, prinašamo vsebino opere:

ERO Z ONEGA SVETA

(Vsečina opere)

Prvo dejanje. Dvorišče za Markovo hišo

Dekleta sedijo na gumnu za Markovo hišo in ličkajo koruzo. Šalijo se med seboj in nagajajo Gjudi, češ, da je pri izbiri ljubega preizbirčna. Zdi se, da čaka na fanta, ki naj bi ji padel s samega neba. V tem skoči s senenega stoga med nje mlad, šegav fant, kot bi bil res padel z neba. Gjudi, mu žejnemu, da piti iz dlani, ki jih nagajivce vroče poljubi. Dekletom se predstavi kot Ero in pripoveduje, da je pravkar prišel iz raja, kjer mu je postalo že dolgčas po dekletih in ljubezni. Prinesel je od tam s seboj dokaj pošte in sporočil, ki so mu jih dale duše. Tudi Gjudi, ki ima pri mačehi Domi težko življenje, je prinesel pozdrave ranjke matere, ki ji sporoča, naj nikar ne žaluje več za njo, temveč naj si rajši čimprej izbere ženina. Dekleta zadržujejo v družbi zabavnega Era, a tedaj že plane iz kuhinje med nje srdita mačeha Doma in jih našene na delo. Da bi se stare na kratko odkrižal, ji Ero ponagaja, češ, da ji bo v loncu prekipeła čorba. Ko ostaneta Miša in Gjudi sama, se ji fant razodene, da je on tisti skrivnostni častilec, ki ji je bil ponoči oktilil okna in ji poslal v dar svileno ruto ter zlato zaponko. Ko nato zaloti še oče Marko tujega vsiljivca pred svojo hišo, se tudi on obregne obenj in noče raztrganca prenočiti pod svojo streho. Medtem je tudi Domi že prišlo na uho, da je Ero prišel naravnost „z onega sveta“, zato ga radovedna poišče, da bi ji povedal novice o njenem ranjkem prvem možu. Ero ji brž natvezi o Matijeви veliki žalosti, ko je bil izvedel, da se mu je na zemlji žena tako hitro izneverila, razen tega pa ji naslika tudi njegovo večno, strašno žejo, saj reže vež nima nobenega denarja, da bi si z njim kupil v raju pijače. Raznežena, lahkoverna Doma se odloči, da bo svojemu ranjkemu možu pomagala, in mu po Eru pošlje možnjo cekinov. Ero vzame denar in veselo odide. Ko se Marko vrne in najde pred svojo hišo objokano ženo ter izve, kaj se je zgodilo, je kajpak brž prepričan, da gre za sleparijo, zato skliče hlapce, zajaše konja in odhiti za Erom in svojimi zlatniki.

Drugo dejanje. V mlinu

Mlinar Sima poganja v svojem mlinu stope, si vmes veselo poje in melje žito, kakor prihajajo na vrsto. Tudi oblastna Doma prinese z Gjudi mernik žita v mlin in bi se rada zrinila med prve, dasi je prišla zadnja. Ker noče Sima njenega vzeti

naprej v meljo, se z Domo sporečeta, da ji nazadnje jezen celo raztrese pšenico po tleh. Razžaljena Doma ozmerja pastorko in se obrne domov. Gjudi toži nad svojo težko usodo. Zenske se razidejo in Sima ostaneta sam. Izpred hiše je slišati Erovo pesem, takoj nato pa že skoči Ero skozi okno v hišo. Medtem ko mlinar še debelo gleda nepridiprava, zapazi Ero v daljavi bližajočega se Marka. Mlinar se prestraši, saj ima slabo vest zaradi svojega spora z Domo, in misli, da hiti Marko s kaznijo nadenj. Prebrisani Ero mu predlaga, naj brž zamenjata obleki, nakar Sima pred Markom zbeži v hrib. Ero se posuje z moko in si da oprava pri stopah. Ko pride Marko vprašati „mlinarja“, ali je videl takega in takega človeka, ga Miša napoti v hrib za bežečim in v njegovo obleko pre-

obleženim Simo. Pred svojim odhodom ga Marko še celo poprosi, naj mu ta čas varuje konja, s katerim ne more več navkreber za beguncem. V tem se vrne v mlin še Gjudi po pozabljeno torbo in najde tam Era. Sprva je nanj jezna, ker je odnesel mačehi denar, ko pa ji Miša izpove, da je to storil le, da bi si na ta način laže izbojeval njeno roko, in da misli zlatnike vrniti, se Gjudi omehča, saj ga je bila medtem že iz vsega srca vzljubila. V strahu, da ga ne bi oče dobil v pest, ga roti, naj čimprej odto zbeži, toda Ero nikakor noče brez nje oditi. Tako se Gjudi vda in sede na konja. Pred odhodom da Ero tolar pastirčku z naročilom, naj pove očetu Marku, da ga prav lepo pozdravlja Ero, ki se vrača v nebesa na njegovem konju in z njegovo hčerko v naročju.

Tretje dejanje. Na sejmu

Na sejmišču je vse polno ljudi. Prodajalci in prekupčevalci vseprek ponujajo svoje blago. Mlinar Sima pride Marku povedat, da je Miša odpeljal Gjudi v svojo rodno vas, kjer ima trdno posestvo. Svetuje mu, naj privoli v zakon, saj je fant dober in priden gospodar. Marko je jezen zaradi cekinov in konja, a vendar prosi Simo, naj mlada dva poišče. Miša in Gjudi prihajata na bogato okrašenem konju, okrog katerega se naglo zbere množica sejmarjev. Miša bi rad kupil nevesti lepih darov, a Gjudi jih noče sprejeti, dokler ne dobi od očeta privoljenje za poroko. Ko se prikaže še Marko, mu Miša izpove, da je vse to šalo izvedel in se izdajal za brezdomnega potepuha samo zato, da bi tako preizkusil Gjudi ljubezen, ali ga je pripravljena vzeti tudi brez vsakega imetja. Ko končno še povrne Marku konja in denarje, ni za poroko več nobene zapreke. Z radostnim kolom vsega zbranega ljudstva se konča vesela zgodba o prebrisanem Eru.

Dne 4. junija nastopi Ljubljanska opera z baletom:

Hristič:

OHRIDSKA LEGENDA

Prvo dejanje

Lepa makedonska jesen. Pri gospodarju berejo slive in jih obirajo. Med fanti in dekleti je pri delu tudi domača hči Biljana. Pri Biljaninem očetu služi za hlapca tudi mladi Marko, ki je ves zaljubljen v gospodarjevo hčer. Tudi Biljana ga rada vidi. Dekleta vpletejo v delo svoje dekleško kolo, kar pa ni po volji Biljaninemu očetu, ki jih, prišedši iz hiše, pri plesu preseneti. Pokara jih, češ da je ta dan še mnogo dela. Ko se gospodar odpravi po svojih opravkih, mladino kaj kmalu spet prevzame dobra volja, da se med delom zabava po svoje. V veselem razpoloženju pa gre vendar tudi delo od rok, in prebrane slive odnašajo dekleta v košarah v shrambo. Le Marko in Biljana se kar ne moreta ločiti drug od drugega. Oče se povrne in razodene Biljani novice, da vsak čas pričakuje snubceve, ki bodo po stari šegi zaprosili za hčerkinjo roko. Ta vest Biljano močno zadene v srce, kajti nenadoma začuti, da ljubi Marka in da nikakor ne bi mogla biti žena drugemu. K obupanemu dekletu pristopi mati, ki jo skuša potolažiti. A že je slišati, da se bližajo svatje. Svate in snubce pričaka zbrana vsa družina. Po starih šegah se začne obred snubljenja, ki po svojem teku Biljani skoraj ne dovoljujejo, da bi mogla kaj ugovarjati.

V to veselo svatovsko razpoloženje nenadoma udari roparski Turek, ki pobira po deželi dečke za svojo janičarsko vojsko, dekleta pa za

sužnje po haremih. Turki ropajo po hišah in jih iz objestnosti požgo. Tudi pred Biljanino hišo prihrumijo, da bi oteli lepo Biljano. Razvname se krvava borba, v kateri pade tudi Biljanin ženin Ivan. Biljana mora v suženjstvo.

Drugo dejanje

Odkar ni Biljane, Marko nima več nikjer obstanka. Misli in misli, kako bi jo rešil iz turške sužnosti. Na bregu jezera stoji in gleda v temne valove. O, ko bi mu skrivnostno jezero hotelo pomagati, da bi prišel do čudežnega meča, s katerim bi lahko premagal turško premoč! In glej, na nebu se utrga zvezda Danica v znamenje, da mu je pripravljena pomagati iz te stiske srca. Danica priplove na zemljo, prime Marka za roko in ga vodi prav do jezerske gladine. Čudo: jezerski valovi se začno pred njim umikati vse do temne, ostre školjke, ki se odpre in pokaže svojo tajno: vilo Biserko. Marko ve: kjer je Biserka, tam je čudovita roža ljubezni in tam je tudi čudežni meč! Če se ljubo dekle dotakne te rože, se izpremeni v belo golobico in odleti iz tujine nazaj v svoj rodni kraj. Vila Biserka je presunjena od Markove plemenite zvestobe ter ljubezni do Biljane, zato ga nagradi z rožo in čudežnim mečem. V mraku se zabliska mečeva ostrina in Marko se odloči za borbo s Turki.

Tretje dejanje

Turški veliki vezir je zbral po poti naropano rajo, da bi iz njenih

vrst izbral najlepše sužnje za sultanov harem. Dolga vrsta obupanah nesrečnic mora mimo njegovih oči. Po orientalskem plesu odalisk janičarski ples z noži. Vse to je žele uvod za samo izbiranje sužnj, ki se stiskajo druga k drugi in se tako pomikajo preko prostora, ne da bi mogle uiti tehtajočim vezirjevim včem. Po prvem pregledu pridejo posameznice izbranke v zadnjo izbiro. Na vrsto pride najprej Romunka, za njo Bolgarka. Žalost in strah napolnjujeta njuni srca, a vendar morata odplesati vsaka svoj ples. Njima sledi grška pastarica v spremstvu pastirjev, ki ji igrajo za ples kot lakrat, ko je na svoji rodni grudi še pasla bele ovčice. Vezir še vedno ni zadovoljen. Na vrsto pride Biljana. Njena obleka je že preveč utrpela na nekdanji čednosti, zato jo Turki hitro ogrne z zlatotkanim plaščem, samo da bi ugajala velikemu vezirju. Biljana pa, polna boli in ponosa, čuti vse to kot okovje in ponižanje. Njen ples je skoraj uporniški, a vendar tako plemenito zanosen, da pade vezirjeva odločitev prav na njo. Biljana se brani kot brezumna. V tej največji stiski se nenadoma pojavljuje Marko, ki se s čudežnim mečem v roki prebije skoraj prav do nje. Biljana poleti k njemu, ali že se Turki zavedo položaja in prično z navalom janičarjev. Marko ne more premagati tolikšne premoči. V pripravnem trenutku vrže Biljani čudotvorno rožo in glej: iz obkoljenega turškega kroga se izvije bela golobica in odleti pod svobodno nebo. Turki ostrme. To priliko izkoristi Marko, reši se iz nevarnega obroča in si tudi sam izbojuje pot v svobodo.

Četrto dejanje

Biljanin oče obnavlja požgano domačijo, pri čemer mu pomaga vsa sosesčina. Le Biljane ni in ni nazaj. Še Marko bi rad pomagal, a mu delo nikakor ne gre izpod rok: preveč je žalosten. Fantje in dekleta ga vabijo v kolo, samo da bi ga s tem razvedrili in mu odgnali temne misli. Zaman. Marko čuti, kar drugi ne občutijo, in ve za stvari, ki jih drugi ne vedo. Nad domačijo že kdo ve kolikih zakroži bela plica golobica. O, da bi bila Biljana! Glej, sede na cvetočo slivo! Marko razgrne veje in v drevesu se pokaže njegova Biljana, kot da tam čaka nanj skrita že dolgo, dolgo. Obsujejo prijatelji in prijateljice, oče, mati in sosedje. Ob svidenju prevzame vse ena sama radost. Vsa sosesčina je priča svatbe, kakršnih je le malo.

pridelke fižolove rante in bozavo vseh vrst. In prijetni občutek na verandi je kvečjemu še mogel motiti smrad po gnilem krompirju, ki se je s teh gred zgrinjal proti verandi. Kajti kakor nalašč je prav to nesrečno leto, ko je tovarna samo napol obratovala in ko je bila stiska za delavstvo neizreklijava — prav to leto je krompir skoraj že v zemlji segnil.

Na verandi so sedeli državni nadzornik Goremaš, njegova soprega in občinski tajnik Košuta. Svetlomoder dim cigar se je vil iznad verande, zastrte z zelenjem.

Razgovor pa, ki so ga vodili na verandi, ni bil podoben idiličnemu večeru. To se je poznalo posebno tajniku Košuti, ki je bil ves razvnet, medtem ko je bil državni nadzornik miren in uglajen kot po navadi.

Tajnik Košuta je začel zopet znova:

„Trdim, da ravnanje državnega nadzorstva ni v skladu z nacionalnimi interesi tukajšnjega kraja. Gerentstvo občine je nezadovoljno, skrajno nezadovoljno.“

V tistih časih je bila oblast občinskih gerentov v zasedenem, mejno spornem ozemlju izredno velika in služba občinskih tajnikov ni bila navadna pisarska služba. Tajnik Košuta se je tega še tembolj zavedal, ker je takoj po prevratu prišel na Koroško kot eden prvih sobojevnikov nadporočnika Malgaja, se udeležil ob njegovi strani vseh bojev in dobil kot zaslužnen nacionalni bojevnik po končanih vojaških operacijah važno mesto trškega občinskega tajnika.

„Kako ni v skladu s tukajšnjimi nacionalnimi interesi? Ali je morda politika gerentstva v skladu z nacionalnimi interesi tukajšnjega kraja?... Špekulacije, ki jih opravljajo z aprovizacijskim sladkorjem, z moko in tako dalje... Kaj ne — to je pa v skladu z nacionalnimi interesi...!“

Inženir Goremaš je govoril mirono in brez kakršnega koli naglasa, le malo pogosteje je pri tem povlekel iz smodke.

Tajnik Košuta je razburjen udaril po mizi, soprega državnega nad-

zornika, ki je delala ročno delo v drugem kotu verande, je nervozno dvignila glavo.

„Kdo to govori? Takoj ga dam zapreti! Nobenih špekulacij ni na občini...!“

Državni nadzornik se je s tankim nasmehom na ustnih naslajal nad svetim razburjenjem svojega prijatelja Košute, toda ko bi bil vedel, da je tudi na njegovi mizi tik pred njim aprovizacijski sladkor, ki je na nelegalen način prišel tja, bi se gotovo ne smehljal tako samozadovoljno. Kakor je bil bister in soliden v političnih in upravnih zadevah, tako je bil naiven v zadevah lastnega gospodinjstva.

Tajnik Košuta je že zinil, da bi mu zabrusil čez mizo: „Kdo pa požre petnajst kil sladkorja na mesec?“ pa si je premislil in rekel:

„Pustimo to stvar! Kdor ima kako pritožbo, naj gre k aprovizacijski komisiji, mi pa govorimo o važnejših stvareh. — Državno nadzorstvo je že spet vzelo v delo nekaj volkswehrovcev. In zdaj, ko nima tovarna skoraj kaj delati!“

Izdajatelj, lastnik in založnik lista: Dr. Franco Petek, Velikovec. Uredništvo in uprava: Celovce, Gasometergasse 10, telefon 1624/4. Za vsebino odgovarja: France Košutnik. Tiska Robitschek & Co., Wien VIII., Hernalsergürtel 20. — Dopisi naj se pošiljajo na naslov: Klagenfurt 2, Postschießtaeh 17.